

Arrest

nr. 72 885 van 9 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Russische origine. U woonde samen met uw echtgenoot, S. A. (...) (O.V. 6.867.669), en uw kinderen in het stadje Sovetsk in de Russische enclave Kaliningrad. Uw man werkte als aannemer in de bouw. Op 12 april 2011 werd hij op straat overvallen. Hierbij werd een grote som geld gestolen die hij van een klant had ontvangen als voorschot op een opdracht. Aanvankelijk vertelde uw man u niet dat hij dit geld was verloren. Na een tijd werd hij echter bedreigd door criminelen, die het geld in opdracht van de klant wilden recupereren. Uw man lichtte u in over de problemen en probeerde vergeefs het gevraagde bedrag te verzamelen. Hij werd nog enkele

keren bedreigd door de criminelen. Op 30 juni 2011 bracht uw man u en jullie jongste kind uit voorzorg onder bij een kennis. Op 27 augustus 2011 vertelde hij u dat jullie het land moesten onvluchten. Op 29 augustus 2011 vertrok u samen met uw echtgenoot en uw kinderen uit Kaliningrad. U en uw man waren in het bezit van jullie eigen reispassen, die door een passeur waren voorzien van valse Schengenvisa. Jullie reisden met een bus van Kaliningrad tot België, waar jullie op 30 augustus 2011 aankwamen en dezelfde dag asiel vroegen.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als uw echtgenoot, S. A. (...) (O.V. 6.867.669). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming omdat het asielrelaas van uw echtgenoot niet geloofwaardig bleek. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing van uw echtgenoot, die deels is gebaseerd op uw verklaringen, werd als volgt gemotiveerd:

“U vreest dat u in de Russische Federatie zult worden vermoord door criminelen. U zou worden geviséerd in opdracht van een schepen van de stad Sovetsk die het geld dat hij u als voorschot had gegeven, en dat u werd ontstolen bij een overval op 12 april 2011, zou willen recupereren.

Vooreerst moet er na toetsing van uw relaas aan de criteria van de definitie van vluchteling zoals bepaald in art.1 van de Conventie van Genève, worden vastgesteld dat u niet aan deze criteria voldoet. U wordt immers niet vervolgd omwille van één van de gronden voorzien in de Vluchtelingenconventie, namelijk uw ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of uw behoren tot een bepaalde sociale groep. Er zijn evenmin aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen.

Daarenboven meent het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

Ten eerste bleken u en uw vrouw weinig geloofwaardige verklaringen af te leggen over de identiteit van de persoon die verantwoordelijk zou zijn voor jullie vervolging. U vertelde dat u zou worden vervolgd omdat u bij de overval op 12 april 2011 beroofd werd van een voorschot van 800.000 roebel die u van een klant had gekregen. Deze klant zou criminelen naar u hebben gestuurd om zijn geld te recupereren. Het Commissariaat-generaal moet echter vaststellen dat u onredelijk weinig kennis aan de dag legde over deze klant. U zei dat uw klant Vladimir Petrovich (voornaam en patroniem) zou heten, maar u bleek zijn familienaam echter niet te kennen. Hoewel u verklaarde dat deze klant als schepen een hoge positie had in de administratie van de stad Sovetsk, bleek u niet te kunnen zeggen welke bevoegdheden deze persoon als schepen uitoefende. U wist evenmin tot welke politieke partij deze persoon zou behoren. U kon zelfs niet zeggen of hij lid was van de regeringspartij ‘Verenigd Rusland’, dan wel van de oppositiepartij ‘Yabloko’. Toen u werd geconfronteerd met deze onwetendheden, vertelde u dat u de familienaam van uw klant niet kende omdat hij zich nooit met zijn familienaam zou hebben voorgesteld. U zou zich ook niet hebben geïnformeerd over zijn precieze functie in de administratie of over zijn politieke affiliatie, omdat deze persoon u eigenlijk “niet interesseerde” (CGVS, p. 11-12, 19). Dit lijkt niet aannemelijk. Gezien u vertelde dat u een groot project voor deze klant zou uitvoeren, dat u hem persoonlijke ontmoette en dat u samen met hem naar de bank ging om een akte op te stellen waarbij u een aanzienlijk voorschot op de betaling ontving, kan redelijkerwijs worden verwacht dat u de familienaam van deze klant zou kennen. Gezien u daarenboven beweerde dat u niet op de bescherming van de autoriteiten kon rekenen omwille van de hoge positie en de politieke connecties van deze persoon (CGVS, p. 14), lijkt het evenmin geloofwaardig dat u zich nooit zou hebben geïnformeerd over zijn positie binnen de administratie en zijn politieke affiliatie. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat uw vrouw nog minder kon vertellen over de identiteit van jullie vervolger. Zij vertelde dat het om een persoon uit het gemeentebestuur zou gaan, maar bleek helemaal onwetend over de naam van deze persoon (CGVS vrouw, p. 5). Dit lijkt opnieuw niet geloofwaardig. Indien u en uw vrouw werkelijk Rusland moesten ontvluchten uit vrees dat jullie gezin door toedoen van een bepaalde persoon ernstig gevaar zou lopen en indien jullie omwille van de connecties van deze persoon niet op de bescherming van de Russische autoriteiten zouden kunnen rekenen, dan kan er redelijkerwijs worden verwacht dat jullie toch enige kennis hebben over de identiteit en de positie van deze persoon. Deze vaststellingen doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Ten tweede moet worden vastgesteld dat uw verklaringen over de bedreigingen die u zou hebben ontvangen vanwege de criminelen niet geloofwaardig bleken. Zo legde u vage en weinig coherente verklaringen af over het moment dat u de eerste keer werd bedreigd in april 2011. U plaatste dit incident eerst op 17 april, vervolgens op 27 april, dan op 25 april en uiteindelijk rond 20 april. Toen u met deze weinig coherente verklaringen werd geconfronteerd, zei u dat de eerste bedreiging zeker twee weken na de overval plaatsvond. U bleek echter niet zeker te zijn van de juiste datum (CGVS, p. 11-13). Deze uitleg klinkt weinig overtuigend. Er kan redelijkerwijs worden verwacht dat u het moment waarop u

voor het eerst concreet werd bedreigd, toen de criminelen naar uw huis kwamen en eisten dat u hen 1 miljoen roebel zou betalen, met meer zekerheid en nauwkeurigheid zou kunnen situeren in de tijd. Het is immers een wezenlijk verschil of dit op 17 april, dan wel op 27 april plaatsvond. De vaststelling dat uw opeenvolgende verklaringen op dit punt dermate verschillen, komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. De geloofwaardigheid van uw verhaal over de bedreigingen door criminelen wordt daarenboven nog verder ondermijnd door de flagrant tegenstrijdige verklaringen die u aflegde over de laatste keer dat u zou zijn bedreigd. Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal verklaarde u dat u een laatste keer was bedreigd op 30 juni 2011, toen u naar het bos werd meegenomen. U verklaarde nadrukkelijk en bij herhaling dat u in de periode tussen 30 juni 2011 en uw vertrek uit Rusland op 29 augustus 2011 geen concrete problemen meer had gekend met deze criminelen (CGVS, p. 16). Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde u echter een heel ander verhaal. Daar stelde u immers het volgende: "Half augustus kwamen de mannen opnieuw langs. Als ik eind augustus niet had betaald, zouden mijn kinderen één voor één betalen – ze zouden verdwijnen. Toen besloot ik mijn gezin te redden en te vertrekken uit Rusland." (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Deze versies zijn natuurlijk niet verenigbaar. Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde u dat u in augustus inderdaad nog contact hebt gehad met deze criminelen. U beweerde ook dat zij u effectief nog zouden hebben bedreigd. U zou dit tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal in eerste instantie niet hebben verteld, omdat de bedreiging in augustus eigenlijk gewoon een herinnering aan een eerdere bedreiging was geweest (CGVS, p. 17-18). Deze uitleg is niet aanvaardbaar, gezien er u meermaals en heel uitdrukkelijk werd gevraagd of u na 30 juni 2011 nog problemen had gekend, waarop u telkens ontkennend had geantwoord (CGVS, p. 16). Het lijkt dan ook helemaal niet geloofwaardig dat u het incident van half augustus, dat twee weken voor uw vertrek zou hebben plaatsgevonden en waarbij uw kinderen zouden zijn bedreigd, toen niet zou hebben vermeld. Het Commissariaat-generaal meent dat bovenstaande vaststellingen, die aan de kern van uw asielrelaas raken, gezien het gaat om de bedreigingen die de oorzaak vormden voor uw vertrek uit Rusland, de geloofwaardigheid van uw asielrelaas volledig ondermijnen.

Ten derde meent het Commissariaat-generaal dat het weinig geloofwaardig lijkt dat u niet meer inspanningen zou hebben geleverd om zich te informeren over de verdere afhandeling van de klacht die u op 30 juni 2011 bij de politie zou hebben ingediend. U vertelde dat u toen naar de politie ging, waar u melding maakte van het feit dat u werd bedreigd door criminelen die geld van u eisten. De politie noteerde uw verklaringen en vertelde u dat uw klacht verder zou worden onderzocht (CGVS, p. 14-15). Het Commissariaat-generaal moet echter vaststellen dat u na het indienen van uw klacht geen enkele poging meer hebt ondernomen om te informeren hoe het onderzoek van de politie verder is verlopen (CGVS, p. 17). Het lijkt immers weinig geloofwaardig dat u meteen zou hebben besloten om uw land van herkomst en uw familie te verlaten, zonder dat u zich eerst zou hebben vergewist of de politie al dan niet gevolg had gegeven aan uw klacht. Daarenboven kan uit uw verklaringen worden afgeleid dat u ook na uw vertrek uit Rusland niet meer hebt geïnformeerd naar de afwikkeling van uw problemen. Gezien u verklaarde nog contact te hebben met uw (schoon)familie in Kaliningrad (CGVS, p. 3), zou u zich langs deze weg kunnen informeren over de stand van het onderzoek. Van iemand die zijn land moet verlaten omwille van bepaalde vervolgingsfeiten kan immers verwacht worden dat die persoon blijk geeft van een interesse bij het verdere verloop van de persoonlijke situatie in het thuisland. De vaststelling dat u na het indienen van uw klacht op 30 juni 2011 op geen enkele manier hebt proberen informeren naar het onderzoek dat door de politie werd opgestart, geeft blijk van een desinteresse in de afwikkeling van uw persoonlijke problemen, wat moeilijk verenigbaar lijkt met uw bewering dat u een gegronde vrees voor vervolging zou kennen.

Ten vierde bleek u ook weinig geloofwaardige verklaringen af te leggen over de gebeurtenissen die na uw vertrek uit Rusland zouden hebben plaatsgevonden. Toen u bij aanvang van het gehoor bij het Commissariaat-generaal werd gevraagd of er recent nog nieuwe ontwikkelingen waren geweest in verband met uw problemen, antwoordde u ontkennend (CGVS, p. 3-4). Even later beweerde u echter dat er na uw vertrek nog verdachte dingen waren gebeurd. Uw schoonmoeder, met wie jullie nog contact houden na jullie vertrek uit Rusland, zou jullie hebben geïnformeerd dat er een verdachte auto werd gesignaleerd voor jullie woning. U vermoedt dat jullie woning wordt geobserveerd om te kijken of u eventueel zou verschijnen. Het lijkt echter weinig geloofwaardig dat u eerst zou beweren dat er geen problemen meer geweest zijn, om vervolgens te stellen dat jullie woning na jullie vertrek nog steeds in de gaten wordt gehouden. Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, verklaarde u dat u deze problemen niet had vermeld omdat het louter om een vermoedens ging (CGVS, p. 20). In dit verband moet echter ook worden opgemerkt, dat uw vrouw geen weet scheen te hebben van deze gebeurtenissen. Zij beweerde dat haar moeder niets zou verteld hebben over eventuele problemen na jullie vertrek (CGVS vrouw, p. 3). Indien uw schoonmoeder u werkelijk zou hebben ingelicht dat jullie woning nog in de gaten wordt gehouden, zelfs al gaat het maar om een vermoeden, dan lijkt het weinig aannemelijk dat uw vrouw hier absoluut geen weet zou van hebben.

De documenten die u voorlegde, kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Uw Russisch paspoort, het Russisch paspoort van uw vrouw, jullie huwelijksakte en de geboorteaktes van uw kinderen attesteren de identiteit van u en uw gezinsleden. Uw werklicentie toont aan dat u actief was als aannemer in de bouwsector. Het attest van goed gedrag en zeden van u en uw vrouw, toont aan dat jullie een blanco strafblad hebben in de Russische Federatie. Verder legde u een attest voor dat aantoonde dat u geen eigendommen bezit in Rusland. Deze gegevens, die niet in vraag worden gesteld, voegen echter niets toe aan uw asielrelaas. Voorts legde u twee artikels van het internet voor. In deze artikels worden verschillende gevallen van misdaad, corruptie en afpersing beschreven die in de regio Kaliningrad en in de stad Sovetsk voorkomen. Deze artikels, die u voorlegt om de algemene situatie in Kaliningrad te beschrijven, kunnen uw individuele asielrelaas echter niet ondersteunen. Vervolgens legde u twee medische documenten voor. Het medisch attest (dd. 12/04/2011) vermeldt dat u die dag met verwondingen werd opgenomen in het ziekenhuis. De gerechtelijke medische expertise (dd. 18/05/2011), opgesteld door een wetsdokter, vermeldt dat u verschillende verwondingen hebt opgelopen die u, volgens uw eigen verklaringen, zou hebben opgelopen toen u op 12 april 2011 door vijf onbekende personen werd overvallen. Deze medische attesten vormen echter geen afdoende bewijs van uw asielrelaas. Deze documenten vermelden enkel dat u op 12 april 2011 het slachtoffer werd van geweldpleging door onbekenden. Op basis van deze stukken kan dus niet worden vastgesteld dat er tijdens deze overval 800.000 roebel zou zijn gestolen, of dat u bedreigd werd door criminelen die u afpersten om geld te bekomen. Zoals hier reeds uitvoerig werd beargumenteerd, is uw verhaal over deze problemen niet geloofwaardig.

In dit verband kan nog worden opgemerkt dat u andere stukken, die uw verhaal over de diefstal en de daaropvolgende bedreigingen door criminelen eventueel wél zouden kunnen ondersteunen, niet hebt voorgelegd. Voor wat betreft uw bewering dat er tijdens de overval op 12 april 2011 een grote som geld werd gestolen, zou u bijvoorbeeld (een kopie van) uw verklaringen aan de politie kunnen voorleggen. U verklaarde immers dat u in het ziekenhuis het bezoek kreeg van een rechercheur van de politie, die uw verklaringen over de overval en de diefstal optekende (CGVS, p. 9). Voor wat betreft uw bewering dat u herhaaldelijk werd bedreigd door criminelen en dat u naar aanleiding van deze bedreigingen een klacht indiende bij de politie van Sovetsk, zou u (een kopie van) de desbetreffende klacht bij de politie kunnen voorleggen (CGVS, p. 14-15). Gezien u en uw vrouw nog contact hebben met jullie familie in de regio Kaliningrad, meent het Commissariaat-generaal dat er redelijkerwijs van u kan worden verwacht dat u dergelijke stukken opvraagt en voorlegt aan de asielinstanties in een poging om uw asielrelaas te onderbouwen. Er moet echter worden vastgesteld dat u deze documenten, die een belangrijk bewijs zouden kunnen zijn van uw problemen, niet hebt voorgelegd, wat een bijkomende aanleiding vormt om de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in twijfel te trekken.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw echtgenote, M. A. (...) (O.V. 6.867.669), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan de asielaanvraag van haar echtgenoot, S. A., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 83 668. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar echtgenoot tegen de in zijn hoofd genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 28 oktober 2011. Verzoekende partij voegt als bijlage bij haar verzoekschrift hetzelfde stuk toe als dat toegevoegd aan het verzoekschrift van haar echtgenoot.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 72 884 van 9 januari 2012 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan S. A. Het arrest genomen in hoofd van de echtgenoot van verzoekende partij luidt als volgt:

"1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van gemengd Oekraïens-Russische origine. U woonde samen met uw echtgenote, M. A. (...) (O.V. 6.867.669), en uw kinderen in het stadje Sovetsk in de Russische enclave Kaliningrad.

U werkte als aannemer in de bouw. In april 2011 nam u een opdracht aan om een huis te renoveren. De klant was een zekere Vladimir Petrovich, een schepen in het stadje Sovetsk. Op 12 april 2011 ontving u een voorschot van 1 miljoen roebel (ca. 24.000 euro) voor de werken. Die avond werd u echter op straat overvallen door onbekenden. U werd geslagen en beroofd van uw papieren en 800.000 roebel. U moest een dag in het ziekenhuis worden opgenomen. In het ziekenhuis noteerde een rechercheur uw verklaringen. U diende geen formele klacht in tegen onbekenden omdat de rechercheur zei dat dit weinig zin zou hebben. Na uw ontslag uit het ziekenhuis werd nog een gerechtelijke medische expertise uitgevoerd.

Enkele dagen na de overval had u telefonisch contact met uw klant. Hij wilde niet luisteren naar uw uitleg over hoe u het geld was verloren en dreigde dat hij mensen zou sturen om de zaak te regelen. Twee weken later kreeg u thuis bezoek van twee lokale criminelen. Ze gaven u een maand de tijd om 1 miljoen roebel op tafel te leggen. In de maand mei probeerde u vergeefs om via familie en kennissen aan dit bedrag te komen. De criminelen gaven u nog een maand uitstel. Op straat werd u ook af en toe geïntimideerd en bedreigd door deze criminelen. Op 30 juni 2011 stapte u naar de politie om een klacht in te dienen. U zei dat u werd bedreigd door criminelen die geld van u eisten. De politie noteerde uw verklaringen en zei dat uw klacht zou worden onderzocht. Enkele uren later werd u op straat opgepakt door de criminelen. Ze namen u mee naar een bos. Onder bedreiging van een vuurwapen werd u verteld dat u niet meer naar de autoriteiten mocht gaan. U kreeg tot eind augustus om te betalen, anders zouden uw kinderen geïntimideerd worden. Die avond bracht u uw vrouw en uw jongste kind uit veiligheidsoverwegingen onder bij een kennis. In juli en augustus 2011 probeerde u vergeefs het gevraagde bedrag te verzamelen. Eind augustus 2011 besloot u te vluchten.

Op 29 augustus 2011 vertrok u samen met uw echtgenote en uw kinderen uit Kaliningrad. U en uw vrouw waren in het bezit van jullie eigen reispassen, die door een passeur waren voorzien van valse Schengenvisa. Jullie reisden met een bus van Kaliningrad tot België, waar jullie op 30 augustus 2011 aankwamen en dezelfde dag asiel vroegen.

B. Motivering

U vreest dat u in de Russische Federatie zult worden vermoord door criminelen. U zou worden geïntimideerd in opdracht van een schepen van de stad Sovetsk die het geld dat hij u als voorschot had gegeven, en dat u werd ontstolen bij een overval op 12 april 2011, zou willen recupereren.

Vooreerst moet er na toetsing van uw relaas aan de criteria van de definitie van vluchteling zoals bepaald in art.1 van de Conventie van Genève, worden vastgesteld dat u niet aan deze criteria voldoet. U wordt immers niet vervolgd omwille van één van de gronden voorzien in de Vluchtelingenconventie, namelijk uw ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of uw behoren tot een bepaalde sociale groep. Er zijn evenmin aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen.

Daarenboven meent het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielerelaas.

Ten eerste bleken u en uw vrouw weinig geloofwaardige verklaringen af te leggen over de identiteit van de persoon die verantwoordelijk zou zijn voor jullie vervolging. U vertelde dat u zou worden vervolgd omdat u bij de overval op 12 april 2011 beroofd werd van een voorschot van 800.000 roebel die u van een klant had gekregen. Deze klant zou criminelen naar u hebben gestuurd om zijn geld te recupereren. Het Commissariaat-generaal moet echter vaststellen dat u onredelijk weinig kennis aan de dag legde over deze klant. U zei dat uw klant Vladimir Petrovich (voornaam en patroniem) zou heten, maar u bleek zijn familienaam echter niet te kennen. Hoewel u verklaarde dat deze klant als schepen een hoge positie had in de administratie van de stad Sovetsk, bleek u niet te kunnen zeggen welke bevoegdheden deze persoon als schepen uitoefende. U wist evenmin tot welke politieke partij deze persoon zou behoren. U kon zelfs niet zeggen of hij lid was van de regeringspartij 'Verenigd Rusland', dan wel van de oppositiepartij 'Yabloko'. Toen u werd geconfronteerd met deze onwetendheden, vertelde u dat u de familienaam van uw klant niet kende omdat hij zich nooit met zijn familienaam zou hebben voorgesteld. U zou zich ook niet hebben geïnformeerd over zijn precieze functie in de administratie of over zijn politieke affiliatie, omdat deze persoon u eigenlijk "niet interesseerde" (CGVS, p. 11-12, 19). Dit lijkt niet aannemelijk. Gezien u vertelde dat u een groot project voor deze klant zou uitvoeren, dat u hem persoonlijke ontmoette en dat u samen met hem naar de bank ging om een akte

op te stellen waarbij u een aanzienlijk voorschot op de betaling ontving, kan redelijkerwijs worden verwacht dat u de familienaam van deze klant zou kennen. Gezien u daarenboven beweerde dat u niet op de bescherming van de autoriteiten kon rekenen omwille van de hoge positie en de politieke connecties van deze persoon (CGVS, p. 14), lijkt het evenmin geloofwaardig dat u zich nooit zou hebben geïnformeerd over zijn positie binnen de administratie en zijn politieke affiliatie. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat uw vrouw nog minder kon vertellen over de identiteit van jullie vervolger. Zij vertelde dat het om een persoon uit het gemeentebestuur zou gaan, maar bleek helemaal onwetend over de naam van deze persoon (CGVS vrouw, p. 5). Dit lijkt opnieuw niet geloofwaardig. Indien u en uw vrouw werkelijk Rusland moesten ontvluchten uit vrees dat jullie gezin door toedoen van een bepaalde persoon ernstig gevaar zou lopen en indien jullie omwille van de connecties van deze persoon niet op de bescherming van de Russische autoriteiten zouden kunnen rekenen, dan kan er redelijkerwijs worden verwacht dat jullie toch enige kennis hebben over de identiteit en de positie van deze persoon. Deze vaststellingen doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Ten tweede moet worden vastgesteld dat uw verklaringen over de bedreigingen die u zou hebben ontvangen vanwege de criminelen niet geloofwaardig bleken. Zo legde u vage en weinig coherente verklaringen af over het moment dat u de eerste keer werd bedreigd in april 2011. U plaatste dit incident eerst op 17 april, vervolgens op 27 april, dan op 25 april en uiteindelijk rond 20 april. Toen u met deze weinig coherente verklaringen werd geconfronteerd, zei u dat de eerste bedreiging zeker twee weken na de overval plaatsvond. U bleek echter niet zeker te zijn van de juiste datum (CGVS, p. 11-13). Deze uitleg klinkt weinig overtuigend. Er kan redelijkerwijs worden verwacht dat u het moment waarop u voor het eerst concreet werd bedreigd, toen de criminelen naar uw huis kwamen en eisten dat u hen 1 miljoen roebel zou betalen, met meer zekerheid en nauwkeurigheid zou kunnen situeren in de tijd. Het is immers een wezenlijk verschil of dit op 17 april, dan wel op 27 april plaatsvond. De vaststelling dat uw opeenvolgende verklaringen op dit punt dermate verschillen, komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. De geloofwaardigheid van uw verhaal over de bedreigingen door criminelen wordt daarenboven nog verder ondermijnd door de flagrant tegenstrijdige verklaringen die u aflegde over de laatste keer dat u zou zijn bedreigd. Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal verklaarde u dat u een laatste keer was bedreigd op 30 juni 2011, toen u naar het bos werd meegenomen. U verklaarde nadrukkelijk en bij herhaling dat u in de periode tussen 30 juni 2011 en uw vertrek uit Rusland op 29 augustus 2011 geen concrete problemen meer had gekend met deze criminelen (CGVS, p. 16). Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde u echter een heel ander verhaal. Daar stelde u immers het volgende: "Half augustus kwamen de mannen opnieuw langs. Als ik eind augustus niet had betaald, zouden mijn kinderen één voor één betalen – ze zouden verdwijnen. Toen besloot ik mijn gezin te redden en te vertrekken uit Rusland." (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Deze versies zijn natuurlijk niet verenigbaar. Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde u dat u in augustus inderdaad nog contact hebt gehad met deze criminelen. U beweerde ook dat zij u effectief nog zouden hebben bedreigd. U zou dit tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal in eerste instantie niet hebben verteld, omdat de bedreiging in augustus eigenlijk gewoon een herinnering aan een eerdere bedreiging was geweest (CGVS, p. 17-18). Deze uitleg is niet aanvaardbaar, gezien er u meermaals en heel uitdrukkelijk werd gevraagd of u na 30 juni 2011 nog problemen had gekend, waarop u telkens ontkennend had geantwoord (CGVS, p. 16). Het lijkt dan ook helemaal niet geloofwaardig dat u het incident van half augustus, dat twee weken voor uw vertrek zou hebben plaatsgevonden en waarbij uw kinderen zouden zijn bedreigd, toen niet zou hebben vermeld. Het Commissariaat-generaal meent dat bovenstaande vaststellingen, die aan de kern van uw asielrelaas raken, gezien het gaat om de bedreigingen die de oorzaak vormden voor uw vertrek uit Rusland, de geloofwaardigheid van uw asielrelaas volledig ondermijnen.

Ten derde meent het Commissariaat-generaal dat het weinig geloofwaardig lijkt dat u niet meer inspanningen zou hebben geleverd om zich te informeren over de verdere afhandeling van de klacht die u op 30 juni 2011 bij de politie zou hebben ingediend. U vertelde dat u toen naar de politie ging, waar u melding maakte van het feit dat u werd bedreigd door criminelen die geld van u eisten. De politie noteerde uw verklaringen en vertelde u dat uw klacht verder zou worden onderzocht (CGVS, p. 14-15). Het Commissariaat-generaal moet echter vaststellen dat u na het indienen van uw klacht geen enkele poging meer hebt ondernomen om te informeren hoe het onderzoek van de politie verder is verlopen (CGVS, p. 17). Het lijkt immers weinig geloofwaardig dat u meteen zou hebben besloten om uw land van herkomst en uw familie te verlaten, zonder dat u zich eerst zou hebben vergewist of de politie al dan niet gevolg had gegeven aan uw klacht. Daarenboven kan uit uw verklaringen worden afgeleid dat u ook na uw vertrek uit Rusland niet meer hebt geïnformeerd naar de afwikkeling van uw problemen. Gezien u verklaarde nog contact te hebben met uw (schoon)familie in Kaliningrad (CGVS, p. 3), zou u zich langs deze weg kunnen informeren over de stand van het onderzoek. Van iemand die zijn land moet verlaten omwille van bepaalde vervolgingsfeiten kan immers verwacht worden dat die persoon blijf geeft van een interesse bij het verdere verloop van de persoonlijke situatie in het thuisland.

De vaststelling dat u na het indienen van uw klacht op 30 juni 2011 op geen enkele manier hebt proberen informeren naar het onderzoek dat door de politie werd opgestart, geeft blijk van een desinteresse in de afwikkeling van uw persoonlijke problemen, wat moeilijk verenigbaar lijkt met uw bewering dat u een gegronde vrees voor vervolging zou kennen.

Ten vierde bleek u ook weinig geloofwaardige verklaringen af te leggen over de gebeurtenissen die na uw vertrek uit Rusland zouden hebben plaatsgevonden. Toen u bij aanvang van het gehoor bij het Commissariaat-generaal werd gevraagd of er recent nog nieuwe ontwikkelingen waren geweest in verband met uw problemen, antwoordde u ontkennend (CGVS, p. 3-4). Even later beweerde u echter dat er na uw vertrek nog verdachte dingen waren gebeurd. Uw schoonmoeder, met wie jullie nog contact houden na jullie vertrek uit Rusland, zou jullie hebben geïnformeerd dat er een verdachte auto werd gesignaleerd voor jullie woning. U vermoedt dat jullie woning wordt geobserveerd om te kijken of u eventueel zou verschijnen. Het lijkt echter weinig geloofwaardig dat u eerst zou beweren dat er geen problemen meer geweest zijn, om vervolgens te stellen dat jullie woning na jullie vertrek nog steeds in de gaten wordt gehouden. Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, verklaarde u dat u deze problemen niet had vermeld omdat het louter om een vermoedens ging (CGVS, p. 20). In dit verband moet echter ook worden opgemerkt, dat uw vrouw geen weet scheen te hebben van deze gebeurtenissen. Zij beweerde dat haar moeder niets zou verteld hebben over eventuele problemen na jullie vertrek (CGVS vrouw, p. 3). Indien uw schoonmoeder u werkelijk zou hebben ingelicht dat jullie woning nog in de gaten wordt gehouden, zelfs al gaat het maar om een vermoeden, dan lijkt het weinig aannemelijk dat uw vrouw hier absoluut geen weet zou van hebben.

De documenten die u voorlegde, kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Uw Russisch paspoort, het Russisch paspoort van uw vrouw, jullie huwelijksakte en de geboorteaktes van uw kinderen attesteren de identiteit van u en uw gezinsleden. Uw werklicentie toont aan dat u actief was als aannemer in de bouwsector. Het attest van goed gedrag en zeden van u en uw vrouw, toont aan dat jullie een blanco strafblad hebben in de Russische Federatie. Verder legde u een attest voor dat aantoonde dat u geen eigendommen bezit in Rusland. Deze gegevens, die niet in vraag worden gesteld, voegen echter voegen niets toe aan uw asielrelaas. Voorts legde u twee artikels van het internet voor. In deze artikels worden verschillende gevallen van misdaad, corruptie en afpersing beschreven die in de regio Kaliningrad en in de stad Sovetsk voorkomen. Deze artikels, die u voorlegt om de algemene situatie in Kaliningrad te beschrijven, kunnen uw individuele asielrelaas echter niet ondersteunen. Vervolgens legde u twee medische documenten voor. Het medisch attest (dd. 12/04/2011) vermeldt dat u die dag met verwondingen werd opgenomen in het ziekenhuis. De gerechtelijke medische expertise (dd. 18/05/2011), opgesteld door een wetsdokter, vermeldt dat u verschillende verwondingen hebt opgelopen die u, volgens uw eigen verklaringen, zou hebben opgelopen toen u op 12 april 2011 door vijf onbekende personen werd overvallen. Deze medische attesten vormen echter geen afdoende bewijs van uw asielrelaas. Deze documenten vermelden enkel dat u op 12 april 2011 het slachtoffer werd van geweldpleging door onbekenden. Op basis van deze stukken kan dus niet worden vastgesteld dat er tijdens deze overval 800.000 roebel zou zijn gestolen, of dat u bedreigd werd door criminelen die u afpersten om geld te bekomen. Zoals hier reeds uitvoerig werd beargumenteerd, is uw verhaal over deze problemen niet geloofwaardig.

In dit verband kan nog worden opgemerkt dat u andere stukken, die uw verhaal over de diefstal en de daaropvolgende bedreigingen door criminelen eventueel wél zouden kunnen ondersteunen, niet hebt voorgelegd. Voor wat betreft uw bewering dat er tijdens de overval op 12 april 2011 een grote som geld werd gestolen, zou u bijvoorbeeld (een kopie van) uw verklaringen aan de politie kunnen voorleggen. U verklaarde immers dat u in het ziekenhuis het bezoek kreeg van een rechercheur van de politie, die uw verklaringen over de overval en de diefstal optekende (CGVS, p. 9). Voor wat betreft uw bewering dat u herhaaldelijk werd bedreigd door criminelen en dat u naar aanleiding van deze bedreigingen een klacht indiende bij de politie van Sovetsk, zou u (een kopie van) de desbetreffende klacht bij de politie kunnen voorleggen (CGVS, p. 14-15). Gezien u en uw vrouw nog contact hebben met jullie familie in de regio Kaliningrad, meent het Commissariaat-generaal dat er redelijkerwijs van u kan worden verwacht dat u dergelijke stukken opvraagt en voorlegt aan de asielinstanties in een poging om uw asielrelaas te onderbouwen. Er moet echter worden vastgesteld dat u deze documenten, die een belangrijk bewijs zouden kunnen zijn van uw problemen, niet hebt voorgelegd, wat een bijkomende aanleiding vormt om de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in twijfel te trekken.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw echtgenote, M. A. (...) (O.V. 6.867.669), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verder wijst verzoekende partij erop dat haar verwijdering van het Belgisch grondgebied een schending impliceert van artikel 3 EVRM.

2.2.1. Betreffende de verwijzing naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. Waar verzoekende partij onder verwijzing naar een aantal internetartikelen de hoge corruptiegraad in de Russische Federatie benadrukt, wijst de Raad erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging gesteund op deze algehele aanwezigheid van corruptie op zich niet volstaat om te

kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Immers moet elke asielaanvraag op individuele wijze onderzocht worden, waarbij de asielzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij het slachtoffer is of kan worden van een persoonlijke en systematische vervolging, dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De loutere verwijzing naar de algemene toestand, in het bijzonder “de ganse corrupte situatie die in Rusland aanwezig is”, is daartoe niet voldoende.

2.2.5.1. Verzoekende partij poogt de vastgestelde onwetendheden en tegenstrijdigheden te verschonen door te wijzen op de psychische staat waarin zij en haar echtgenote zich bevinden en op de verwardheid tijdens het interview op het Commissariaat-generaal daar een dergelijk verhoor als uiterst stresserend wordt ervaren. Verder betoogt verzoekende partij zich niet van de indruk te kunnen ontdoen dat zij tijdens het interview onder druk werd gezet “waardoor hij tilt sloeg en een aantal belangrijke zaken niet meer kon vertellen of wartaal uitging”.

2.2.5.2. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald bij artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De asielzoeker dient dit zo volledig, correct en gedetailleerd mogelijk te doen daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135).

Betreffende de door verzoekende partij aangehaalde verwardheid door stress herhaalt de Raad dat, hoewel erkend wordt dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, op elke asielzoeker de verplichting rust om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen gelet op de reeds aangehaalde medewerkingsplicht, en het argument dat verzoekende partij en haar echtgenote verward waren door stress doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Waar verzoekende partij verwijst naar haar psychische toestand en deze van haar echtgenote stelt de Raad vast dat noch voor verzoekende partij, noch voor haar echtgenote een medisch of psychologisch attest wordt bijgebracht waaruit blijkt dat hun cognitief geheugen is aangetast en zij derhalve niet in staat zouden zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

Het verweer van verzoekende partij onder druk te zijn gezet tijdens het interview op het Commissariaat-generaal betreft een blote bewering die op generlei wijze op een concrete wijze en mits verwijzing naar het verhoorverslag (administratief dossier, stuk 4a) wordt onderbouwd.

Voormeld betoog weerlegt derhalve niet de door verwerende partij vastgestelde flagrante onwetendheden en tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.6. Het plots in het verzoekschrift wel kunnen mededelen van de naam van de klant-politicus, met name Vladimir Pihinko, met de toevoeging dat deze aanhanger is van de partij van Putin betreft geen weerlegging van de desbetreffend vastgestelde flagrante onwetendheden tijdens het verhoor bij verwerende partij. Immers kan deze informatie, de naam van een politicus uit Sovetsk en diens aanhorigheid tot een bepaalde partij, via tal van informatiebronnen worden achterhaald waartoe verzoekende partij na het verhoor op het Commissariaat-generaal ruimschoots de gelegenheid had. Het niet kennen op het ogenblik van voormeld verhoor van een aantal basisgegevens als de naam en de partijaanhorigheid van een lokaal politicus waarvoor verzoekende partij een miljoenenproject diende te realiseren en met wie zij in persoon ageerde, laat niet toe enig geloof te hechten aan het voorgehouden relaas.

Het verweer van verzoekende partij waarom haar echtgenote de naam van deze politicus totaal niet kende, met name dat de problemen niet deze van haar echtgenote waren en zij bovendien geen kennis heeft van de politieke evolutie in het land, wordt door de Raad niet aanvaard. Het is immers volstrekt onaannemelijk dat, wanneer verzoekende partij en haar echtgenote de in hun privéleven uitermate ingrijpende beslissing nemen samen met hun kinderen hun land van herkomst te verlaten, het probleem dat de onmiddellijke oorzaak uitmaakt van deze vlucht, met name de problematiek met voormeld politicus, niet onder beide echtelingen werd besproken waardoor de echtgenote niet in kennis zou zijn van de naam van deze persoon.

2.2.7. Met betrekking tot het aanhalen van uiteenlopende ogenblikken waarop verzoekende partij zou zijn bedreigd, werpt zij op dat het voor haar geenszins makkelijk is om deze te memoriseren eraan

toevoegend dat de eerste bedreiging plaats had op 20 april 2011. De Raad stelt enkel vast dat verzoekende partij zich in haar betoog desbetreffend tegensprekt door enerzijds te stellen dat het memoriseren niet makkelijk is om anderzijds de eerste bedreiging exact op 20 april te bepalen. De door verwerende partij vastgestelde uiteenlopende data en periodes worden derhalve op voormelde wijze niet weerlegd.

2.2.8. Waar verzoekende partij met betrekking tot de haar verweten desinteresse in het resultaat van de door haar ingediende klacht op 30 juni 2011 opwerpt wel nog desbetreffende contact te hebben opgenomen met vrienden, doch deze hierover uit angst niets wensten te vertellen, en deze zaak telefonisch met de schoonfamilie om dezelfde reden niet werd besproken, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers verhinderen de voormelde vastgestelde flagrante onwetendheden en tegenstrijdigheden betreffende de beweerde klant-politicus en de ogenblikken waarop verzoekende partij werd bedreigd en de tegenspraak tussen verzoekende partij en haar echtgenoot aangaande de gebeurtenissen na het vertrek uit Rusland aan het voorgehouden asielrelaas enig geloof te hechten. Het ongeloofwaardig bevinden van het asielrelaas verhindert terecht aan verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.9. De opmerking van verzoekende partij dat haar broer ook zou worden gevolgd door de criminele bende, wat zij "via via heeft vernomen", doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen die leiden tot het besluit dat onderhavig asielrelaas ongeloofwaardig is.

2.2.10. Verzoekende partij beperkt zich betreffende de door haar bijgebrachte documenten louter te verwijzen naar haar medische attesten, doch laat de desbetreffende motivering van verwerende partij ongemoeid, en te stellen dat "de overige stukken waar het Commissariaat generaal naartoe verwijst in haar beslissing werden gestolen" en geen bijkomende documenten kunnen worden bijgebracht gezien de angst van de familie voor represailles. Hierdoor bevestigt verzoekende partij dat er geen documenten voorliggen die het door haar voorgehouden asielrelaas bekrachtigen. Daarenboven wijst de Raad erop dat documenten kunnen worden bijgebracht en aangehaald ter ondersteuning van het voorgehouden asielrelaas, doch niet vermogen een ongeloofwaardig relaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen. Aan documenten kan slechts bewijswaarde worden toegekend voor zover zij gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat in casu niet aan de orde is.

2.2.11. De Raad wijst erop dat het als bijlage drie bij het verzoekschrift gevoegde internetartikel niet gesteld is in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een dergelijke vertaling dit document niet in overweging.

2.2.12. De Raad merkt op dat uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont niet aan dat er in de Russische Federatie, en meer in het bijzonder in Kaliningrad waarvan zij afkomstig is, een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking worden genomen.

2.2.13. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij bijgebrachte documenten (administratief dossier, stuk 12), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-

generaal van 24 oktober 2011 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.14. *Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.*

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT